

5. Ad! hwad hände, jo med nåb, hon up-
tog mina bönner
Hon bad mig wänligt sitta ner i blomster-
ängen gröner.

Der wi ewig trohetsed å dmse siber sworo,
Hoglarna upöfwer of de dertill wittnen woro.

6. Rikdom, skönhet, dygd, ja mer, min
Eleris till mig förde
Sålla stund då hjertat ler, mitt tal des hjer-
ta rörde.

Något mer jag nämna will om lydan min
den blida,
Eleris hwilar wid mitt bröst och jag wid
hennes sida.

GS 1454

Syra wackra

Kärleks-Wisor,

Den Första:

I Rodala Socken och Warliena By,

Den Andra:

Tag satt och spann det hände sig ic

Den Tredje:

En fluga af det swackra slag ic.

Den Sjunde:

Att hwad uppå jorden fins ic.

Alla lantna siungas under sina egna behagliga
Melodier.

Tryckt i Berid år 1822.

Exemplaret kostar 1 R Banco.

I Rodala socken och Markjena by, der hande ett under bland alla: En utvaldet Glicia med rosendehy, Som liljan må jag hennre nämna och kalla; hon war icke riket på si smet eller guld, men hennes hjerta af trohet och kärlek war fullt, dertill ett dygdemönster bland alla.

2. Hon knapt hade spilt sina aderton år, sedan hon till werlden blef födder, en ungerswäns kärlek till henne då låg, hans namn war med sedet beprydt, de lofwade hwarannan med ära och med tro, med inbördes kärlek till döden sammanbo, men werlden bedrager så många.

3. Sen reste han bort uti främmande land, sin lycka att vidare bekomma, och rådde sin käreaste sin redliga hand, Och sade: war trogen min fromma, om jag igenkommer och Herren så vill, Så swär jag med äran du höder mig till, jag älskar ingen högre i werlden.

4. När Skeppet stod färdigt att segla sin ros, och seglen war spända för vinden, så lemnar han på landet sin wän och sin ros, och tårarne de trillade på kinden. Jag måste nu bortresa från dig min lilla wän: ad! gifwe den dagen wi råfades igen, Det wore mitt nöje på jorden.

5. Till England han seglade helt lydligt och fort, och Skeppet det sladdade wid landet. All sågring som fanns uppå denna ljuswa ort, kunde dock ej förtaga hans wända;

Han tänkte fast mera på kärestan sin, än på Englands flickor så fagra och så fin', han bar henne jemt i sitt hjerta.

6. När han då varit borta uti ärena tre, sitt faderne-land han åstunda; men under den tiden han skrifwet tolf bref, som kärestan alla bekommit; men dem att beswara förqätit hon bar, Ty wännen i hjertat hon hade ej qwar, och hennes hjerta war gifwet åt en annan.

7. Han öfvergaf Skeppet och hastade hem, hans hjerta af kärlek mände brinna; I Rodala socken och Markjena by, der mände han sin käreaste igenfinna. Hennes bröllopp det firades med spel och med dans, men Bruden hon blefnar under krona och frans, när hon sin förra wän fick bestäda.

8. Hennes älskare wrider sin händer i blod, när han det spektakel fick bestäda, hans ögon de fuktades med tårarnas flod, hans tal war till henne sålunda: du trolösa wän du har ryggat dina ord, inbilla du dig ej att Herren är dig wred för bandet, som du hafwer sltit.

9. Om jag än bortreste till yttersta kant af werlden, som Gud hafwer skapat, ett sådant kallsin hjerta jag aldrig nånsin fannt — Ibland grymmaste tigrar, som waka om natten, att sluka de resande in, der finnes dock kärlek till makan sin: men hos dig är den alldeles förswunnen.

10. Ad! flyktiga flickor, jag råder eder till ehuru i er skiken eller hafwen: Låt Gossarne så råda ehuru de wil, I bören dem slätt intet försäla. Wären uppriktige i tro och

Fårlels hand emot den, som I en gång har
gifvit eder hand, Så skas eder sällhet uti
tiden.

11. Nu slutar jag min visa, och lefwer
uti ro, jag aldrig någon Glicka mer begärer;
men den bör likväl prisas, som håller Gos-
sars tro, Och vandrar sin väg fram med
äran. Dock ett jag begär, det vet jag all
I gör, begråter mitt öde, när jag ifrån er
bör, för det ni mig aldrig bekommit.

Den Andra.

Jag satt och spann det hände sig,
Det kom en Yngling här om dagen,
Hans sköna ögon tussle mig
Och från hans mun såg jag behagen.
Och rådnan på hans kinder brann
Jag satt så brydd och spann och spann. ::

2. Förstroligt kallades han mig
Och helsade Goddag min Glicka,
Jag rådnade och tråden sig
Emdags ur min hand, och hjertat gick,
Jag tråden åter sammankann
Och satt så brydd och spann och spann. ::

3. Med ömhet tryckte han min hand
Och swor att ingen hand war lika,
Så skön som denna i vårt Land,
Så mjuk, så len, så vitt tillika.
Hans loford väg till hjertat fann,
Jag satt så brydd och spann och spann. ::

4. Han böjde kring mitt lif sin arm,
Berömde så de fina trådar;
Och från hans mun så röd och varm

Swart uttryck något ömt bebadar.

I hvarje blick en tånsla brann

Jag satt så brydd och spann och spann. ::

5. Emellertid hans sköna mun,
Jag wet ej huru han sig böjde,
Just mötte min på samma stund
Då jag mig öfwer skändan höjde.

Då lyfte mig den sköna man,

Jag satt så brydd och spann och spann. ::

6. Med iswer hört jag honom stöt
Men han med djershet mig försöljde,
Uti sin öppna famn mig stöt
Och mig med tusend lysar höljde.

Jag frågar systrar gief det ann

Allt jag satt längre still och spann.

Den Tredje:

En fluga af det mörka slag, Som finns på
gräs och blader, hon tänkte wid sig sielf en
dag, då hon war ganska glader: Jag bör-
jar nu att blifwa stor :: Det wore roligt
heta Mor och älskas af en maka.

2. Kring henne flög hit och dit en swärm
af hennes likar, hvar en af dem med konst
och slit deß tycke efterlikar; men hon för in-
gen fant behag :: Hon söljde våra flickors
lag, Allt endast se på ytan.

3. Hon flög uti en blomster-park, beprydd
med hyazinter, der tänkte hon att ta sin båd
Den långa kalla winter; men straxt hon bör-
jar tänka om :: Det blifwer långsamt, kallt
och swårt att sofwa så allena.

4. I hast hon fick en fjäril se I blomster-
parken leta, hon genast flydde med en hast

och flög att honom smeka; Åh! sade hon,
hur röd och hvit :: Min lilla vän! kom till
mig hit, din skönhet för mig lyser.

5. Han kom; hon blef oändlig fäst uti hans
sköna wingar, hon såg hur rasst han trop-
pen för och konstigt han sig swingar; de tum-
lade i gräset om :: Till dess en annan fjä-
ril kom, då hödd han henne afsted.

6. Hon följde fjärilen med en blint, hon
swor att aldrig sälja sin frihet åt en spe-
lewint, ej heller mer så tofigt wälja; men i
det samma flög förbi :: Ett hurtigt, wac-
kert randigt bi, som flög på nästa blomma.

7. Straxt åter qwidnar hennes hopp hon
följde biet på spåren; Åh! sade hon, hvil-
ken täcker kropp, så gul och fet om lären.
Åh! lilla präst; hwad du är söt :: Åh! ha-
de jag dig i mitt bröst, så dryppande af honung.

8. Hon ropade: hwart han, min vän!
Hwatt ämnar du att fara; Han svarade:
du wet, min vän! min sed den plår ju wa-
ra, att taga något hwat jag får :: Hwar
blomma, som i wägen står, Jag lyfter på
att soga.

9. Hon ropade: kom hit, min vän! Gåt
mig så bli din mafa! Kom du och all min
ömhets län, Gåt mig din sötna smaka.
Straxt bien flög i en ring :: Och gaf den
flugan stung på stung, så hon föll ned i gräset.

10. Den stadars fluga swulnade opp,
hon fände en oändelig smärta: Förlorat är
nu allt mitt hopp, och döden för mitt hjer-
ta. En fluga hon det ödet flöt :: Allt män-
gen är i munnen söt, fast salsthet bor i
hjerstat.

Den Fjerde:

Nat hwad uppå jorden finns till kärlek
mig upväder,
Glädan som jag såg i går hwat både skön
och täcker.
Hon med sina får gick wan och sjöng en här-
lig wisa,
Elden tändes i mitt bröst och brinner utan
lisa.

2. Men hon genast war sin kos, och Ro-
gen henne gömde,
Hela dagen sökte jag och hela Natten dröm-
de.

Hwar den sköna Nymphen for, tog wägen
eller hamna,
Uti skönnen tyktes mig att henne så om-
famna.

3. Men då jag wafnade, och ensam fanns
i fången,
Blef jag barmfull gick straxt upp, och sprang
kring hela ången.

Sökte den mitt hjerta rördt och ändeligt sent
omsider,
Henne sannt när Mån' gick upp och Solen
nederstrider.

4. Då fick mitt hjerta lif, af kärlek gäste
bloden,
Jag fick fallt min skönas hand och bälfsade
på moden.

Sen' jag sade, ja min Kos, mitt hjerta står
i låga,
Ändrig blir jag lyckelig om jag dig ej får
åga.